

PLA DIOCESÀ

Arxiprestat de Montserrat 08

UNA VOCACIÓ INFANTIL

LA VOCACIÓ DE SAMUEL

1 El noi Samuel vivia dedicat al servei del Senyor a les ordres d'Elí. En aquell temps, el Senyor comunicava rarament la seva paraula: no solia mostrar-se en visió. **2** Elí anava perdent la vista; gairebé no hi veia.

Una nit, Elí se n'havia anat a dormir a la seva cambra. **3** Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans que s'apagués la llàntia del santuari de Déu, **4** el Senyor va cridar Samuel. Ell respongué:

--Sóc aquí.

5 Va anar corrents cap on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

--No t'he pas cridat. Torna-te'n a dormir.

Ell se'n tornà a dormir. **6** Però el Senyor el cridà altra vegada. Samuel es va llevar, tornà on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

--No t'he pas cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir.

7 Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, perquè la seva paraula encara no se li havia revelat.

8 El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va llevar, anà on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va comprendre que era el Senyor qui cridava el noi, **9** i digué a Samuel:

--Vés, torna-te'n a dormir i, si algú et cridava, digues: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta."

Samuel se'n tornà al seu lloc a dormir. **10** El Senyor va entrar, se li acostà i el cridà com les altres vegades:

--Samuel, Samuel!

Ell va respondre:

--Parla, que el teu servent escolta.

11 Llavors el Senyor digué a Samuel:

--Estic a punt de fer una cosa tan enorme a Israel que tothom qui ho senti quedarà esbalaït.

12 Aquell dia executaré contra Elí i contra la seva família tot el que he sentenciat. Ho començaré i ho acabaré. **13** Li anuncio que, per culpa d'ell, condemno per sempre la seva família; ell sabia que els seus fills no em tenien cap respecte i els ha deixat fer. **14** Per això he jurat a la casa d'Elí que ni sacrificis ni ofrenes no podran expiar mai la seva culpa.

15 Samuel se'n tornà a dormir. A punta de dia es va llevar i obrí les portes del santuari del Senyor. Tenia por d'explicar la visió, **16** però Elí el va cridar:

--Samuel, fill meu.

Ell li respon:

--Sóc aquí.

17 Elí li diu:

--Quin missatge t'ha donat el Senyor? No m'ho amaguis, t'ho demano. Que Déu faci caure al teu damunt tota mena de mals si m'amagues res del que t'ha comunicat!

18 Llavors Samuel li va comunicar tot el missatge, sense amagar-li res. Elí digué:

--Ell és el Senyor: que faci el que li sembli bé.

19 Samuel es va fer gran. El Senyor era amb ell i feia que es complís tot el que li anunciava. 20 Tot Israel, des de Dan fins a Beerxeba, reconeixia que Samuel era un autèntic profeta del Senyor. 21 El Senyor continuava manifestant-se a Siló. Allà es revelava a Samuel per mitjà de la seva paraula.

(1S 3, 1-21)

- o Samuel apareix en un moment crític de la història d'Israel. Crisi política i també religiosa (contagi amb pobles pagans). En una època en que "el Senyor comunicava rarament la seva Paraula" (1S 3, 1), aquesta paraula s'adreça a un adolescent.
- o La crida de Déu a Samuel s'explica amb un diàleg insòlit. Es repeteix tres vegades, ja que Samuel no entenia que era la veu del Senyor. Es pensava que era el vell sacerdot Elí qui el cridava. Normalment, Déu no es fa evident. A més, en aquest cas, la feblesa del candidat a profeta és posada en evidència per l'edat juvenil del cridat.
- o Finalment el noi Samuel, que prou demostra d'estar ben disposat, acull la crida i dóna una resposta: "Parla, Senyor, que el teu servent t'escolta" (1S 3,10).
- o L'actitud primera del creient és escoltar Déu que ens adreça la seva paraula.
- o Samuel tenia por d'explicar al sacerdot el que el Senyor li havia dit aquella nit. L'endemà, és Elí mateix qui accepta resignat: "Ell és el Senyor. Que es faci el que li sembli bé" (3,18).
- o El cas de Samuel porta una reflexió col·lateral: Una vocació infantil pot ser vàlida. Déu crida quan vol i a qui vol. Però s'ha d'anar aclarint i confirmant progressivament i amb temps. Pel que fa als infants i adolescents, sembla millor parlar de "gèrmens de vocació", tal com fa el Vaticà II (OT 3), o de possible vocació. I mentrestant, equipar humanament i espiritualment aquella persona, encara massa jove, perquè sigui capaç de respondre generosament i lliurement en el seu dia: "Samuel es va fer gran. El Senyor era amb ell, i feia que es complís tot el que li anunciava. Tot Israel reconeixia que Samuel era un autèntic profeta del Senyor" (1Sa 3, 19 – 20).
- o Tota vocació, desvetllada en la maduresa o en la infantesa, ha de ser reconeguda pel poble.

BUSQUETS, JOAN, *La vocació: seguiment i servei*. Col·lecció Emaús 25. CPL. Barcelona. 1996

OT 3. En els Seminaris Menors, erigits a fi de cultivar les llavors de la vocació, els alumnes, mitjançant una formació religiosa peculiar, i sobretot per mitjà de la convenient direcció espiritual, han d'ésser encaminats a seguir Crist Redemptor amb generositat d'esperit i amb puresa de cor. Sota la paterna direcció dels superiors i amb l'escaient col·laboració dels pares, menaran una vida adequada a l'edat, a l'esperit i a l'evolució dels adolescents, plenament adaptada a les normes de la sana psicologia, sense oblidar la corresponent experiència en els coses humanes i el tracte amb la pròpia família.[...]